

Beretta SL3

V roce 1925 dokončil asi největší zbraňový konstruktér všech dob John Moses Browning svoji poslední konstrukci, brokovou kozlici B25. Předtím byly kozlice drahé zakázkové zbraně, ale Browning měl od počátku na mysli snadnou průmyslovou vyrobiteľnost nové zbraně. Jako většina jeho konstrukcí, i nová brokovička se stala přelomem, zbraní, která otevřela svět brokových kozlic široké veřejnosti. Kozlice pak za několik desítek let téměř vytlačily do té doby převažující dvojky.

Beretta SL3 je primárně lovecká brokovička, ale ani na sportovních střelnicích s ní neuděláte chybu. Má nízkou stavbu danou Marengoniho konstrukcí závěru, takže přilícení je rychlé.

Dodnes se vedou spory o tom, zda je kozlice lepší – nebo horší – než dvojka. Ačkoliv dodnes existují střelci, kteří tvrdí, že hlavně vedle sebe jsou snazší na vedení zbraně v rovině letu cíle (jsem jedním z nich, bez ohledu na skutečnost, že jsem brokař v nejlepším případě průměrný), příznivci uspořádání s hlavními nad sebou svým počtem dnes jednoznačně vedou...

Různých typů brokových kozlic je dnes bezpočet. Ale v době, kdy B25 vznikla, byla jen jedna z mála. Jeden z raných kusů

Pietro Beretta. Myšlenka dostupné kozlice ho zaujala, ale závěr B25 ho, pokud je legenda pravdivá, příliš nenadchl. Měl se o konstrukci vyjádřit jako *těžké, vysoké a navíc ošklivé*.

Výškově asymetrické umístění uzamykacích prvků, tj. uzamykací klín i háky pouze dole, se mu nelíbily a vnímal je jako zdroj možného kroucení baskule. My dnes víme, že závěr Browningovy B25 je absolutně spolehlivý, s dlouhou životností. Ale v době, kdy ji Maregoni dostal do ruky, informace prostě chyběly. Ačkoliv byl v té

mu nedala spát. Na začátku 30. let 20. století tak firma Beretta představila svoji vlastní kozlici, označenou SO (sovrapposti) s lůžkovým závěrem koncepce zcela odlišné od závěru B25.

Ano, pořád to byl lůžkový závěr, se sklopnými hlavními. Ale už samo jejich zavěšení bylo odlišné. Zatímco B25 má jeden hlavní průběžný čep, Beretta SO (a její následovnice) mají dva krátké čepy zevnitř po obou stranách baskule. Tím bylo možné uložit hlavně v lůžku níž, osa hlavnových čepů pomyslně prochází vývrtem spodní hlavní. Zapření hlavně při zavřeném závěru je vícenásobné. Zapření do hlavnových čepů je zesíleno o háky na spodku hlavní a lichoběžníkovými výstupky po stranách horní hlavní, které zapadají do odpovídajících vybrání v lůžku.

Uzamčení B25 je realizováno příčným, podélně posuvným čepem na spodku baskule. Marengoniho závěr kozlice SO se uzamyká příčným čepem v horní části baskule. Čep se opře o dva výstupky na zadku hlavní. Výsledkem je symetrické zapření hlavnového svazku nahoře i dole, což pomáhá účinně rozkládat silové působení při výstřelu. O výsledném závěru se Maregoni vyjádřil slovy *elegante e come la cassaforte* – elegantní a jako trezor. Osa svazku nížko nad hřbetem lícnice

Kozlice SL3 se vyrábí v několika rážích a řadě exkluzivních provedení

se dostal i do Itálie, do rukou jednoho z přátel rodiny Berettů, a tam se s ním seznámil Tullio Maregoni (1881–1965), tehdejší šéfkonstruktér Fabbrica d'Armi

době vytižen prací na samonabíjecích zbraních (byl autorem většiny raných pistolí Beretta i prvních samopalů MAB modello 1918 a 1938), myšlenka na kozlici

přitom pomáhá redukovat zdvih hlavní při výstřelu a urychluje návrat do záměrné.

Maregoni byl po analýze sil při výstřelu přesvědčen, že nízká stavba >>